

Spravodlivosť (ne)vládne svetom

V pološere miestnosti sa črtali obrysy sediacej postavy. Zsvietilo sa svetlo a ožiarilo bielu miestnosť. Na stoličke sedel muž a s vyzývavým pohľadom uprel svoj zrak na vchádzajúceho muža v stredných rokoch.

„Dobrý deň,“ povedal muž tak zdvorilo, ako to daná situácia umožňovala a na stôl položil zložku s papiermi. „Som detektív pre vesmírne vojenské záležitosti Kevin McEroy. Viete, kde sa nachádzate?“

Muž sa oprel o tvrdú stoličku a s náznakom poloúsmevu prikývol. „Samozrejme, že viem, kde som. Podliehate mojej správe.“

„Prepáčte, ale táto skutočnosť nie je už zopár hodín pravdivá. Výbor OSN vás odvolal, kvôli vyšetrujúcim sa udalostiam, ktoré sa príliš výrazne dotýkajú aj vašej osoby. Teraz, ak nemáte žiadne zbytočné otázky, by som rád prešiel k výsluchu. Predpokladám, že svoje práva poznáte.“

„Poznám. Prečo tu vlastne teda som? Čo odo mňa chcete vedieť?“ spýtal sa s neskrývaným záujmom a mäsitou rukou sa pohladil po brade.

„Určite si spomínate na incident, kedy počas Vesmírnej vojny 3 spoločenstiev došlo k útoku medzi jednotkami našej armády. Prednedávnom sme sa však dopracovali k dôkazom, ktoré teraz potrebujeme prešetriť,“ vysvetlil v jednoduchosti detektív a tiež sa posadil na stoličku. Lakťami sa zaprel o stôl a uprene sa zahľad do opovrhovania hodnej tváre generála Hockinga, ktorý sa stále tváril, akoby sa nič nedialo.

„Tak to som zvedavý,“ zašomral, ale nič viac nedodal. Detektív zapol mikrofón, ktorý sa tichým kliknutím napojil na bezdrôtový nahrávač vo vedľajšej miestnosti.

„Prosím, povedzte svoje meno a hodnosť.“

„Generál ruskoamerickej vojnovnej organizácie a podpredseda vesmírnej divízie Carl Hocking.“

Záznam zo súkromného elektronického denníka, sobota 14.5.2365 o 22:51

Dnes nám prišli nové rozkazy. Naša jednotka, ktorá mala slúžiť len ako obranné krídlo, bude prevelená do útoku. Všetko sa to deje tak rýchlo. Ani nie pred mesiacom sme všetci žili v pokoji a teraz toto... No sme silní. Máme veľkú šancu vyhrať a my aj vyhráme. Nedovolím, aby niekto ohrozoval moju vlasť.

Včera som stratil spojenie s Edom z 12. jednotky, ktorá tvorila druhú líniu. Boli sme kamaráti od strednej školy a vždy sme spolu trávili veľa času, ale to už je dávno za nami. Ich jednotka zlyhala. Všetci sú mŕtvi.

Zaplatia mi za to. Aj Spoločenstvo Asteron a aj Spoločenstvo Ketta. Síce rozpúťali vojnu, ale my ju ukončíme a nastolíme mier. A popritom pomstím Eda. Ved' mal len 20. Jeho mamu to položí.

„Pamätáte sa na udalosti, ktoré predchádzali 23.6.?“

„Áno. Na diaľkovom radare sme zachytili veľkú loď, ktorá smerovala priamo na sekundárnu líniu. Prichádzala od planetárnej konštelácie Spoločenstva Ketta a pohybovala sa nadpriemerne veľkou rýchlosťou. Zalarmovali sme všetkých šesť jednotiek sekundárnej línie, aby sa pripravili na útok a v prípade potreby pálili.“

Detektív vstal a začal sa prechádzať poza svoju stoličku v pravidelných intervaloch otočenia. Na chvíľu zastal a rukami sa zaprel o operadlo stoličky.

„Takže loď prichádzala zo Spoločenstva Ketta?“

Generál Hocking prikývol. „Áno. Z jej kurzu sa to dalo jednoznačne usúdiť.“

„A čo by ste mi vedeli povedať o hlásení, ktoré prišlo na Zem tri týždne predtým 2.6.?“

„Aké hlásenie máte na mysli?“ spýtal sa generál mračiac sa na detektíva. „O žiadnom hlásení neviem.“

Detektív zobral do rúk zložku a vytiahol odtiaľ jeden papier. Začal čítať.

Hlásenie 3. jednotky sekundárnej línie, štvrtok 2.6.2365 o 12:24

Hlási sa podplukovník Matthew Thompson. Po dvojtýždňovej ceste sme sa dostali zo zadnej obrannej línie na pozíciu sekundárnej línie, ktorá utrpela porážku naposledy. Mali sme sa úlohu prvorodne zozbierať technologický odpad, ktorý zostal zo zničených lodí, avšak žiaden sme nenašli. Presunuli sme sa aj ku oblasti, kde podľa záznamov stála nepriateľská loď, aby sme využili aj jej odpad, ku ktorému uvoľneniu do vesmírneho prostredia došlo pri viacerých zrážkach so strelami. Podarilo sa nám zachytiť len zopár úlomkov, inak bolo všade čisto. Úlomky sme zobrali dnu, prečistili a chceli sme ich pretriediť, aby boli opätovne využité ako náhradné diely. Avšak našli sme niečo zvláštne. Na úlomkoch, ktoré sme pozbierali, boli značky nášho spoločenstva. Červená hviezda v modrom kruhu. Tento znak sme našli čiastočne zachovaný na viacerých úlomkoch a preto sme ich podrobili látkovej expertíze. Tá potvrdila, že všetky nájdené zvyšky, pochádzali z našich lodí. Pane, myslíte, že sme mali na mape zle zaznačené postavenie našich a nepriateľských jednotiek? Ak nie, tak čo sa tu deje?

Generál si stále držal neprístupný výraz, ale na jeho tvári bolo badateľné prekvapenie.

„Táto správa sa ku mne nedostala.“

„Určite?“ spýtal sa s veľkým prekvapením detektív. „Vaša sekretárka potvrdila, že vám túto správu odovzdala a dokonca, že ste na ňu okamžite odpovedali.“

„To sa musela zmýliť. O existencii tejto správy som nevedel. Keby áno, začal by som riešiť danú situáciu oveľa skôr.“

Detektívovi sa táto odpoveď jednoznačne nepozdávala. Nedokázal zabrániť myšlienke, že by za všetko mohol jeho bývalý nadriadený.

„Takže popierate, že ste videli túto správu?“

Generál prikývol: „Jednoznačne.“

Táto hra sa detektívovi nepáčila. Generál si stále udržiaval znudený výraz, ktorý nezodpovedal situácii. Musel v tom mať prsty. „Dobre. V tom prípade by som vám ešte rád ukázal jeden výpis z účtov GVO – generálnej vesmírnej organizácie, ktorej najväčším sponzorom ste práve vy.“

Ukazovákom posunul papier plný čísel na dosah generála. Ten sa načiahol po papier, chvíľu ho očami študoval a potom ho opäť položil na stôl.

„Ako ste sa dostali k osobným výpisom z GVO?“ spýtal sa s nahnevaným podtónom. „Sú to súkromné záležitosti.“

„Viem,“ prikývol detektív, „ale sme úrad pre vyšetrovanie a máme možnosť dostať sa k hocijakým dokumentom, ktoré by mohli viesť k odhaleniu, čo sa naozaj stalo.“

„Za toto budete platiť!“

„Neviem, kto tu za čo, bude platiť,“ pousmial sa detektív. Generál konečne poodkryl svoju pravú tvár. V tých výpisoch teda naozaj musí ísť o niečo viac.

Záznam zo súkromného elektronického denníka, nedeľa 5.6.2365 o 16:02

Dnes som našiel zvláštnu vec. V jednotke zodpovedám predovšetkým za administratívnu stránku. Rátam financie, píšem hlásenia a zapisujem všetko, čo sa deje. Asi pred hodinou som sa napojil na hlavný počítač a zadal svoje heslo pre prístup k ekonomickej sekcii, aby som zapísal výdavky spojené s recykláciou nájdeného odpadu a poslal správu na Zem. Taktiež som mal za úlohu skontrolovať výdaje celej jednotky cez portál GVO.

Nejakým nedopatrením som sa prepojil do archívu výpisov. Chcel som odtiaľ hneď ísť preč, ale zaujal ma jeden dátum. 13.5. Deň, keď zomrel Ed. Otvoril som to a...našiel som niečo fakt divné. Bol to výpis, ktorý hovoril o neuveriteľných ziskoch Spoločenstva Ketta. A to všetko len kvôli tomu, že naše jednotky boli zničené a im sa nič nestalo. Ich firmy prosperovali a naše úplne upadali. No najdivnejšie bolo to, že ako spolumajiteľ Vesmírnych komponentov Spoločenstva Ketta vystupoval generál Hocking. Preto som sa pozrel ešte na iné dátumy, ktoré sa spájajú s našimi stratami na lodiach a životoch. Vždy keď sme nejakú bitku prehrali, zisky Hockinga stúpali. Mám pocit, že tu ide o nejaký podvod. Ved' aj my sme zopár bitiek vyhrali. Nebolo ich málo. No nič sme nezískali. Práveže získal nepriateľ. O čo tu teda vlastne ide?

„O chvíľu sa vrátim,“ ozval sa po chvíli ticha detektív. „Zostaňte tu, výsluch bude ešte pokračovať.“

„Nemáte právo ma tu držať,“ zavrčal generál a nahnevane vyskočil zo stoličky.

„Máme. A vy to viete,“ oponoval mu detektív a chladným pohľadom usadil generála opäť na stoličku. „Čakajte.“

Detektív zabuchol dvere a vonku sa oprel o chladnú stenu. Začínalo mu to prerastať cez hlavu, ale musel to dokončiť. Poobzeral sa na okolo, no už tam takmer nikto nebol. Mellisa, poručička, mu kývla, keď prechádzala okolo s hrbou papierov. V kanceláriách sa už nesvietilo. Bol tu s ním takmer sám. Zvláštny pocit. Musí to dotiahnuť do konca. Lebo inak prestane veriť v spravodlivosť. Na toaletách si opláchol tvár a pozrel sa do zrkadla. Tvár mu zdobili prvé vrásky a oči sa ligotali odhodlaním. Prehrabol si vlasy a vrátil sa späť pred vypočúvaciu miestnosť. Chvíľu stál neisto pred dverami, no potom s pocitom istoty vkročil dnu.

Generál stál v rohu miestnosti. Keď zbadal detektíva, rýchlo si zbalil mobil, ktorý držal v rukách a posadil sa.

„Môžeme pokračovať?“

Generál prikývol: „Samozrejme.“

„Teraz by som sa vás chcel spýtať na váš vzťah s firmou Vesmírne komponenty Spoločenstva Ketta.“

„Ako generál, ktorý sa zúčastňoval stretnutí všetkých 3 spoločenstiev, snažil som sa zachovať stabilitu a rovnováhu. Preto som investoval aj do firmy Vesmírne komponenty Spoločenstva Ketta a aj do menších firiem Spoločenstva Asteron.“

„Čiže môžeme povedať, že ste spolumajiteľom predtým spomínanej firmy?“ uistoval sa detektív, snažiac sa prichytiť generála pri nevhodnej odpovedi.

„Áno.“

„Koľko percent tejto firmy vlastníte?“

„Je to podstatné?“ ohradil sa generál a prisunul sa bližšie k stolu.

„Áno, aj to je dôležitá otázka.“

„Vlastním 65%.“

„To je celkom dost' na obyvateľa iného spoločenstva.“

„Ako som povedal, snažil som sa zachovať rovnováhu.“

„Samozrejme. Poslednú vec, čo by som vám chcel ukázať je toto,“ povedal detektív a z fascikla vytiahol dva tenké čipy, ktoré slúžia na nahrávanie zvukových súborov.

„Čo to je?“ spýtal sa s náznakom nervozity generál.

„Ide o posledné tri záznamy zo súkromného elektronického hlasového denníka istého podplukovníka Matthewa Thompsona, ktorého hlásenie ste mali možnosť vypočuť si predtým.“

Generál len nemo prikývol a uprene sa pozeral na detektíva, keď to prehrávača vložil prvý čip. Prehrávač najprv zapípal a načítaval údaje z čipu. Po chvíľke sa ozval tichý, váhavý hlas, z ktorého bolo cítiť zúfalstvo.

„Dnes je sobota 11.6. Nevieam, čo mám robiť. Stále mám pred očami tie neuveriteľné skoky financií, kedykoľvek sme vyhrali alebo prehrali boje s nepriateľom. Včera mi volala mama, že otcova firma skrachovala. Bojím sa, čo s nimi...čo s nami bude. Stále sme sformovaný v druhej, sekundárnej línii, ale nedostali sme rozkazy útočiť, stiahnuť sa ani nič iné. Nevieam, čo máme robiť. Aj plukovník je už celý nervózny. Pred dvoma dňami došlo k ďalšiemu útoku, ale nikto nevie, čo presne sa stalo. Zo Spoločenstiev Asteron a Ketta sa ozýva iba ticho. Nás je tu aj tisíc a oni tu nie sú. Len raz za čas dôjde k útoku a aj vtedy je to všetko zvláštne. Niečo sa tu deje. Niečo tu nehrá.“

Prehrávač zašumel a vypol sa.

„Naozaj neboli vojakom v blízkosti Spoločenstiev Asteron a Ketta poslané rozkazy?“

„Čakalo sa na diplomatické riešenie, ale potrebovali sme tam mať niekoho, kto by bránil naše spoločenstvo, keby sa to nepodarí vyriešiť mierovou cestou.“

„Viete vlastne, aký bol skutočný dôvod začatia Vesmírnej vojny 3 spoločenstiev?“

„Ak som správne pochopil Spoločenstvo Ketta, išlo o biznis. Nepáčilo sa im, že zabraňujeme medziplanetárnemu obchodu a taktiež si nárokovali niektoré planétky v okolí, ktoré sú však našim vlastníctvom.“

„Určite?“

Generál prikývol. Detektív mal pocit, že pomaly vyhráva. Generál sa tváril nad vecou, ale nevychádzalo mu to.

„Tak potom si vypočujte druhý zápis do podplukovníkovho denníka.“

Detektív vložil druhý čip do prehrávača a opäť sa spustil audio záznam. Tento raz bol mladý muž zjavne ešte viac vykoľajený danými skutočnosťami.

„Kedysi som poznal jedno dievča z Asteronu. Bola na stáži v našej jednotke, kde pôsobila ako psychologická poradkyňa. Volala sa Rose. Dnes ráno som si od nej nečakane našiel správu, ale...ja už naozaj neviem, čo sa deje. Pýtala sa, prečo sú naše jednotky zoradené nad ich hlavami. Samozrejme, že ich z Asteronu nevidia, ale ako výskumníčka vo vesmírnej agentúre má k týmto informáciám prístup. Tak som jej povedal, že sme predsa vo vojne a že aj keď tu byť nechcem, čo je naozaj pravda, máme prikázané tvoriť obrannú líniu. A...a...ja to...proste...ona povedala, že nechápe, o čom hovorím. Že predsa žiadna vojna nie je. Ja neviem, čomu mám veriť. Na koho potom útočíme? A kto útočí na nás?“

Detektív pozastavil prehrávača.

„Ako je podľa vás možné, že obyvatelia Asteronu o žiadnej vojne nevedeli?“ spýtal sa detektív a prstami klopkal o stôl. Ten zvuk sa ozýval v napätom tichu miestnosti.

„Musela mu klamať.“

„S Rose Meringovou sme sa skontaktovali predvčerom. Potvrdila svoju správu a taktiež doručila svedectvá aj iných ľudí z Asteronu. Nemáme dôvod jej nedôverovať.“

„Tak prečo sa ma na to pýtate?“ spýtal sa generál rezignovane. „Čo chcete?“

„Spravidlivosť. Tak si teda vypočujme ešte jednu nahrávku,“ opäť spustil prehrávač, zatiaľ čo generálove oči neustále odbiehali k dverám.

„Prišli rozkazy,“ vzlyky sa ozývali miestnosťou a od utrpenia podplukovníka sa aj detektívovi stiahol žalúdok. „Že sa k nám blíži nepriateľská loď. A máme útočiť. Ja som im v tom chcel zabrániť. Ja...ja som...dopustil som, aby ich zabili. Chápete to? Oni ich zabili...Keď sa loď priblížila, chlapi začali vypúšťať strely a vôbec sa nepozreli pred seba. Bola to naša loď. Oproti nám stála naša loď a my sme na ňu strieľali...a ona na nás. Zabili sme našich. To si nikdy neodpustím. Už viem, o čo tu ide. Len o peniaze. Generáli sa chcú nabalit' na firmách z iných spoločenstiev, lebo tie profitujú, keď naše upadajú. A naše upadajú, lebo sa naši vojaci zabijajú navzájom. Majú našu krv na svojich rukách, ale ich to

netrápi. Len sa hrabú za peniazmi. Všetko to potvrdzuje. Tie výpisy. Svedkovia z Asteronu a aj tie úlomky, čo sme analyzovali. Ja som...ich nechcel zabiť. Mal som tomu zabrániť. No teraz umriem aj ja. Tak či tak. A nestihnem povedať mame, ako ju mám rád a ani objať otca,“ podplukovník na chvíľu prerušil svoju reč tichým plačom. „Naši vlastní zničili dve naše jednotky. A nám poškodili hlavné systémy. Pomaly padáme do nekonečna. Čo chvíľa budem mŕtvy. Takto som nechcel umrieť. Prosím, nedopustite, aby to takto skončilo. Mojm posledným želaním je spravodlivosť.“ Chvíľu sa ozývalo len hlasné dychčanie a potom hlasný výbuch a výkriky v pozadí. „Nie! Nie! Prosím...“

Spojenie sa prerušilo a prehrávač sa automaticky vypol.

„Generál, chcete mi niečo k tomu povedať? Napríklad sa na rovinu priznať, aby sme to nemuseli zbytočne naťahovať?“ spýtal sa detektív, kým vyberal druhý čip a vkladal ho do zložky.

„Chcem vám len povedať jednu vec,“ pousmial sa generál. „Takáto hlúposť nikdy neužrie svetlo sveta. Vojna je za nami. Všetci sú spokojní. Prečo nemôžete byť aj vy?“

Detektív sa na neho pozrel s neuveriteľným odporom. Tento muž mu velil? Tomuto mužovi dôveroval? „Lebo som sa rozhodol splniť posledné pranie podplukovníka, ktorý jediný bol dosť statočný, aby pátral a hľadal. A on našiel. Našiel dôkazy a teraz vás vďaka nim môžeme...“

Jeho slová prerušilo blikanie žiarovky. Pozrel sa na strop, keď tu úplne zhaslo a celá miestnosť potemnela. Detektív sa rýchlo vrhol cez stôl, aby zachytil generála. Ten mu skrútil zápästie a vtedy sa dvere miestnosti otvorili.

„Hocking?“ ozval sa hlboký hlas.

„Tu som,“ odpovedal mu generál stále zvierajúc detektívove zápästie. Detektív sa šklbal a snažil sa kopnúť generála kamkoľvek do jeho tela.

Pozrel sa smerom k dverám a posledné, čo zbadal bola približujúca sa postava.

Generál zasvietil svetlo a pozrel sa na detektíva, ktorý s divne vykrútením krkom ležal prehodený cez stôl. Pozrel sa na generálneho tajomníka OSN a bez váhania prehovoril: „Fakt som si myslel, že ma tu sním necháš trčať ešte dlhšie.“

„Nestrachuj sa. Nevedel som, že ťa zadrží už dnes v noci,“ povedal tajomník a zobral do ruky zložku. „Toto asi treba zlikvidovať.“

Generál prikývol a ukázal aj na mŕtve telo opodiaľ: „Aj hento treba odpratať.“

„Neboj sa,“ zašomral. „Na to máme predsa ľudí.“

Tajomník zhasol svetlo a zatvoril za nimi dvere.

Spoločne odišli z úradu bez toho, aby sa čo i len obzreli.

názov: **Spravodlivosť (ne)vládne svetom**

autor: **Ivana Piačková**

vek: 18

Gymnázium Považská Bystrica